

SPORED KONCERTU

MIRE COSTAPERARIA-DEVOVE

KONCERTNE PEVKE,

MARIJE SCHWEIGERJEVE

KONCERTNE PIANISTKE.

1. NARODNE PESMI.

- a) KAČEROVSKY: Bosanska sevdalinka „Šano“.
- b) F. M. DUGAN: Hercegovska in Bosanska; U potoka bistra voda. Vino piju age Serajlije.
- c) Poljska duma. d) Finlandska. e) Škotska.

POJE M. COSTAPERARIA.

2. F. CHOPIN: a) Berceuse, b) Balada.

IGRA M. SCHWEIGERJEVA.

3. a) ZD. FIBICH: Roža. b) BRAHMS: Moja ljubav.
c) P. I. ČAJKOVSKIJ: Sred šumnega plesa.
d) A. LAJOVIC: Tkalec.

POJE M. COSTAPERARIA.

4. F. LISZT: Legenda o sv. Frančišku na morju.

IGRA M. SCHWEIGERJEVA.

5. a) G. PUCCINI: Arija Mimi iz opere La Bohème.
b) Arija iz opere Madame Butterfly.
c) MOZART: Arija paža iz opere „Figaro se ženi“.

POJE M. COSTAPERARIA.

Šano, dušo!

Bosanska narodna.

(Kačerovsky.)

Šano, dušo, Šano, otvaraj mi vrata,
ja ti nosim, Šano, dušo,
gjerdan oko vrata!
Ej, lej! Pogiboh za tobom, Šano!
Izgore mi srce, Šano, za tobom.

U potoka bistra voda.

Hercegovska narodna.

(Dugan.)

U potoka bistra voda, šuma zelena.
Izvor voda izvirala bistra studena.
Tu mi sjedi djevojčica, bjela, rumena.

Vino piju.

Bosanska narodna.

(Dugan.)

Vino piju, lane, vino piju age Sarajlije.
U mehani, lane, u mehani na sred Sarajeva.

Poljska Duma.

Narodna.

(Utva.)

1.

»Kam odhajaš dragi?«
»Ljubica, oh, v vojno,
v vojno grem krvavo, oj!«
»S tabo pojdem dragi,
al' v pogin, al' k zmagi;
Vzemi, dragi, me s seboj!«

2.

»Kaj boš ti tam v vojni
strašni in krvavi,
sladki ti dekliček moj?«
»Rane ti celila
bom in tolažila,
Vzemi, dragi, me s seboj!«

3.

»A če smrt me vjame
in s sveta me vzame,
kaj pač s tabo, draga, bo?«
»Solze bom točila,
v grob te položila
in Boga prosila to:
da me s tabo združil bo!«

Finlandska narodna.

Porogljiva.

(Utva.)

1.

Lušten je ta moj deklič,
drobne ma ročice,
da ima — ne škodi nič —
krevljaste nožice.

2.

Modre njene so oči,
če prav križem gleda,
in prav nič me ne boli,
če jih vpre v soseda.

3.

Kmalu pride zopet mlaj,
z njim dekletce novo,
lepše bo kot to sedaj,
lepše prav gotovo.

Piskaček iz Dundee.

Skotska narodna.

1.

Prišel piskač je k nam na vas
in piska prav na glas.
Igra županu spev na čast,
prav novi spev z morja daljav.
Zdaj piska z ust, zdaj z meha spet,
županu vse na čast.
En pravi spak, piskaček iz Dundee.

2.

On piska »bod pozdravljen mi«
in »ta je lepa, ta pa ni«
in »Stuart pride v našo vas«
županu vse na čast.
Najlepše viže piska on
zdaj »Mulin Dhur« zdaj »Cavalier«
»Kam hočeš it', ostan pri nas«
županu vse na čast.
En pravi spak, piskaček iz Dundee.

3.

Kozarec poln ta skrega tri,
piskanje noge zavrti,
in kreg in ples skozi vas doni
vso noč nad Amulrie.
Tu pijanček stari vriska, oj!
plesalec pleše, da je joj,
piskaček piska na ves glas,
županu vse na čast.
En pravi spak, piskaček iz Dundee.

Roža.

(Fibich.)

1.

Ah ti roža, krasna roža,
kaj tak rano si vscvela?
Hladen veter vel nocoj
in uničil kras je tvoj,
vela padla si na tla.

2.

Čakala sem, dolgo, dolgo,
da petelin je odpel,
a čakala sem zaman,
vse svečke sem požgala.
Trudno me objame spanec.

3.

Sanjala sem sanje te:
da je s prsta padel mi
lepí moj zlati prstanček,
zgubil se dragi kamenček;
nisem ga več našla,
ljubčka ne pričakala.

Moja ljubav.

1.

(Brahms.)

Moja ljubav cvete kakor rožni cvet,
ona je kakor solnce lepa;
ki seva na rožni mi cvet krasan
in vonj in sladkost vanj zaklepa.

2.

Moja duša se dviga kot slavček lehak
in ziblje se v vejah cvetočih.
In vriska in poje opita vsa,
in v pesmih kipi mi vročih.

Sred šumnega plesa.

(Čajkovskij.)

1.

A. Tolstoj — Utva.

Sred šumnega plesa, devojka,
sem srečal tvoj sladki obraz;
turoben in vitek kot hojka
vilinski tvoj nežni je stas.
A tvoje oči so otožne,
otožen tvoj zvonki je glas
tako, kakor slavca je pesem
v tihi polnočni le čas.

2.

Vsa tvoja skrivnostna prikazen,
te tvoje sanjave oči,
srebrni tvoj smeh, glej devojka,
mi v srcu nikdar ne izzveni.
Ko truden k počitku se vležem,
pred mano še dekle stojiš,
jaz gledam, poslušam te, draga,
v sanjah ti z mano živiš.

3.

In kadar premaga me vendar spanje,
priplavajo sanje sladké,
in zdi se mi, zdi se mi dekle,
da ljubi te moje srce.

Pesem o tkalcu.

(Lajovic.)

Burns — Zupančič.

Kjer lije reka se v morje,
kjer cvetke pisane žare,
tja moje si želi srce,
tam lep prebiva tkalec.
Imela snubcev sem devet,
blago in svoj denar neštet
vsak mi ponujal je razvnet;
srce pa lepi tkalec.

Naj oče le besedo da
njemu, ki več sveta ima
Ne dam jaz roke brez srca,
srce sem dala tkalcu.
Dokler cvetlice še cvetó,
dokler še setve v klas gredo,
dokler mi je srce gorko,
ljubila bom tkalec.

Arija Mimi.

(Puccini.)

1.

Zdaj me zovejo Mimi,
prej bila sem Lucija.
Usodo hitro izveste,
na platno vežem doma ali vznaj,
Jasne duše, tiha, vesela
rože in lilije vežem.

2.

Tak v delu klije mi sreča,
sanje vzbujajo mameče
o zlati mi pomladi,
o ljubezni.
In tonem v sanjah zlatih
in prelestnih, v poeziji
se kopljem sveto čisti.
Ste umeli?

3.

Me zovejo Mimi, a ne vem, zakaj!
Pridna sem, kuham sama si jedila,
če ne utegnem v cerkev, jaz molim pač doma.
Čisto sama žijem, doli iz male bele sobe
vidim svoj svet in le sneg povsod.
Ko nam pomlad zasveti,
k meni najprej prisiže;
moji so nežni prvih žarkov poljubi
in moji prvi cvetovi.
In zraste na oknu mi roža,
grejem rosno ji lice,
nič ni tak sladko kot vonj cvetice.
Ah cvetke vezane, brez vonja so,
ki v rožah živih spi.
Nič drugega ne vem vam razodeti, da sem motila
vas nocoj, mi ne smete, prosim vas, v zlo šteti.

Arija Madame Butterfly.

(Puccini.)

Lep bo dan, naenkrat
se dviga proga dima,
tam v daljavi nad modrim morjem
prikaže se nam ladja.
Bela ladja pride,
v luko priplava,
top pozdravi glasno.
Vidiš, on je tukaj!
Jaz mu ne grem naproti;
Jaz ne; postavim se na griča
vrhunec, počakam, in dolgo tam čakam.
In ni mi težko čakanje dolgo.
Tedaj izstopi izmed goste gruč
podoba, mala pika se približuje griču.
Kdo je to, in kako je prišel sem?
»Kdo to ve«, zakliče Butterfly še iz daljave.
Jaz brez glasu in sape ostanem kar v skrivišču.
Za šalo, seve, in da me sreča ne bi usmrtila.
On ponekod v skrbeh zaklical bo:
»oj ženka moja mala, vijolice dišava«
kot me imenoval je ob prihodu.
Prav tako bode vse, le mi verjemi.
Boj se ti, ako hočeš, jaz pa z zaupno vero nanj čakam.

Arija paža.

(Mozart.)

Sam ne vem, kaj zgodi se z mano,
v srcu vstaja mi čustvo neznano;
kadar vidim devojko cvetočo,
ves sem zbežan in ves trepetam.
O ljubezen, presladka beseda,
če te slišim, oko se zagleda
v daljne daljave in srce trepeče
in želi si, in želi si, jaz sam ne vem,
[kam.

Z mano ljubezen povsodi
senci jednako hodi,
v sanjah in v bedenju
po mestu po zelenju;
o nji vedo vodice,
o nji vedo cvetlice,
vetrec pozna jo tih.
In če sem sam, iz prsi
vstaja za vzdihom vzdih!